

Cridats a la revolució cultural de la misericòrdia. La Carta de Francesc en 35 cites

Dm, 22/11/2016 per Catalunya Religió

(CR) Coincidint amb el final de l'Any de la Misericòrdia, el papa **Francesc** ha publicat la Carta Apostòlica [*Misericordia et misera*](#). Presentem un resum amb 35 cites. Aquí la podeu [llegir sencera en català](#).

- La misericòrdia no pot ser un parèntesi en la vida de l'Església, sinó que constitueix la seva mateixa existència, que manifesta i fa tangible la veritat profunda de l'Evangelí. (1)
- En el centre no apareix la llei i la justícia legal, sinó l'amor de Déu que sap llegir el cor de cada persona, per a comprendre el seu desig més amagat, i que ha de tenir la primacia sobre tot.. (1)
- Un cop que hem estat revestits de misericòrdia, encara que romangui la condició de debilitat pel pecat, aquesta debilitat és superada per l'amor que permet mirar més enllà i viure d'una altra manera. (1)
- No existeix cap pàgina de l'Evangelí que pugui ser sostreta a aquest imperatiu de l'amor que arriba fins al perdó. Fins i tot en l'últim moment de la seva vida terrena, mentre estava essent crucificat, Jesús té paraules de perdó. (2)
- Cap de nosaltres pot posar condicions a la misericòrdia; ella serà sempre un acte de gratuïtat del Pare del cel, un amor incondicionat i immerescut. No podem córrer el risc d'oposar-nos a la plena llibertat de l'amor amb el qual Déu entra a la vida de cada persona. (2)
- La misericòrdia és aquesta acció concreta de l'amor que, perdonant, transforma i canvia la vida. (2)
- La misericòrdia suscita *alegria* perquè el cor s'obre a l'esperança d'una vida nova. (...) Hi ha l'amor amb el qual Déu ve al nostre encontre, trencant el cercle de l'egoisme que ens envolta, per a fer-nos també a nosaltres instruments de misericòrdia. (3)
- En una cultura freqüentment dominada per la tècnica, es multipliquen les formes de tristesa i solitud en les que cauen les persones, entre elles molts joves. (...) Es necessiten testimonis de l'esperança i de la veritable alegria per a desfer les quimeres que prometen una felicitat fàcil amb paradisos artificials. (3)
- Conclòs aquest Jubileu, és temps de mirar cap endavant i de comprendre com seguir vivint amb fidelitat, alegria i entusiasme, la riquesa de la misericòrdia divina.(5)

-En tota la vida sacramental la misericòrdia se'ns dona en abundància. (...) Obrim el cor a la confiança de ser estimats per Déu. El seu amor ens precedeix sempre, ens acompanya i resta amb nosaltres malgrat el nostre pecat. (5)

-Comunicar la certesa que Déu ens estima no és un exercici retòric, sinó condició de credibilitat del propi sacerdot. Viure la misericòrdia és el camí segur perquè ella arribi a ser veritable anunci de consolació i de conversió en la vida pastoral. (6)

-Desitjo vivament que la Paraula de Déu se celebri, es conegui i es difongui cada vegada més, perquè ens ajudi a comprendre millor el misteri de l'amor que brolla d'aquesta font de misericòrdia. (7)

-Només Déu perdona els pecats, però vol que també nosaltres estiguem disposats a perdonar els altres, com ell perdona les nostres faltes. (...) Quina tristesa cada vegada que ens quedem tancats en nosaltres mateixos, incapaços de perdonar. (8)

-No existeix cap llei ni precepte que pugui impedir a Déu tornar a abraçar el fill que retorna a ell reconeixent que s'ha equivocat, però decidit a recomençar des del principi. Quedar-se només en la llei equival a banalitzar la fe i la misericòrdia divina. (11)

-Nosaltres, confessors, som testimonis de tantes conversions que es donen davant dels nostres ulls. (...) No arruïnem aquestes ocasions amb comportaments que contradiguin l'experiència de la misericòrdia que es busca. (11)

-Déu, d'ara en endavant concedeixo a tots els preveres, en raó del seu ministeri, la facultat d'absoldre els qui hagin procurat el pecat d'avortament. (...) Vull enfatitzar amb totes les meves forces que l'avortament és un pecat greu, perquè posa fi a una vida humana innocent. Amb la mateixa força, però, puc i he d'afirmar que no existeix cap pecat que la misericòrdia de Déu no pugui abastar i destruir, allà on troba un cor penedit que demana reconciliar-se amb el Pare. (12)

-Una paraula que dona ànims, una abraçada que et fa sentir comprès, una carícia que fa percebre l'amor, una pregària que permet ser més fort..., són totes expressions de la proximitat de Déu a través del consol ofert pels germans. (13)

-A vegades també el *silenci* és de gran ajut; perquè en alguns moments no existeixen paraules per respondre als interrogants del qui pateix. La manca de paraules, però, es pot suplir per la compassió del qui hi és present i proper, del qui estima i estén la mà. No és cert que el silenci sigui un acte de rendició, al contrari, és un moment de força i d'amor. (13)

-Aquest Any jubilar ens ha d'ajudar a reconèixer la complexitat de la realitat familiar actual. (...) No podem oblidar que cadascú porta amb si mateix el pes de la pròpia història que el distingeix de qualsevol altra persona. (...) Això exigeix, sobretot de part del prevere, un discerniment espiritual atent, profund i prudent perquè cadascú, sense excloure ningú, sense importar la situació que visqui, pugui sentir-se acollit concretament per Déu, participar activament en la vida de la comunitat i ser admès en aquest Poble de Déu. (14)

-Tenim un gran repte per encarar, sobretot en la cultura contemporània que, sovint, tendeix a banalitzar la mort fins al punt d'amagar-la o considerar-la una simple ficció. La mort en canvi s'ha d'afrontar i preparar com un pas dolorós i

ineludible, però ple de sentit: com l'acte d'amor extrem vers les persones que deixem i vers Déu, a l'encontre del qual ens dirigim. (15)

-S'acaba el Jubileu i es tanca la Porta Santa. Però la porta de la misericòrdia del nostre cor es manté sempre oberta, de bat a bat. (16)

-La Porta Santa que hem travessat en aquest Any jubilar ens ha situat en la *via de la caritat*, que estem cridats a recórrer cada dia amb fidelitat i alegria. (16)

-Voler apropar-se a Jesús implica fer-se proïsme dels germans, perquè res no és més agradable al Pare que un signe concret de misericòrdia. (...) La misericòrdia *renova i redimeix*, perquè és la trobada de dos cors: el de Déu, que surt a l'encontre, i el de l'home. (16)

-Amb gratitud penso en els nombrosos voluntaris que amb la seva entrega de cada dia dediquen el seu temps a mostrar la presència i proximitat de Déu. El seu servei és una genuïna obra de misericòrdia i fa que moltes persones s'apropin a l'Església. (17)

-És el moment de deixar pas a la imaginació a propòsit de la misericòrdia per donar vida a tantes iniciatives noves, fruit de la gràcia. L'Església necessita anunciar avui aquests "molts altres signes" que Jesús va realitzar i que "no estan escrits". (18)

-Han passat més de dos mil anys i, no obstant això, les obres de misericòrdia continuen fent visible la bondat de Déu. (18)

-L'Església ha d'estar sempre atenta i disposada a descobrir noves obres de misericòrdia i realitzar-les amb generositat i entusiasme.(19)

-La misericòrdia s'excedeix; sempre va més enllà, és fecunda. És com el llevat que fa fermentar la massa (cf. Mt 13,33) i com un gra de mostassa que es converteix en un arbre (cf. Lc 13,19).(19)

-El *caràcter social* de la misericòrdia obliga a no quedar-se immòbils i a desterrar la indiferència i la hipocresia, de manera que els plans i projectes no quedin només en lletra morta. (19)

-Estem cridats a fer que creixi una *cultura de la misericòrdia*, basada en el redescobriments de la trobada amb els altres: una cultura en la qual ningú miri l'altre amb indiferència ni aparti la mirada quan vegi el sofriment dels germans.(20)

-Les obres de misericòrdia són «artesanal»: cap d'elles és igual a una altra; les nostres mans les poden modelar de mil maneres, i encara que sigui únic el Déu que les inspira i única la «matèria» de la qual estan fetes, és a dir la misericòrdia mateixa, cada una adquireix una forma diversa. (20)

-Podem dur a terme una veritable revolució cultural a partir de la simplicitat d'aquests gestos que saben tocar el cos i l'esperit, és a dir la vida de les persones. (20)

-La *cultura de la misericòrdia* és una invitació urgent a tenir clar on hem de comprometre'ns necessàriament. La temptació de quedar-se en la «teoria sobre la

misericòrdia» se supera en la mesura que aquesta es converteix en vida quotidiana de participació i col·laboració. (20)

-No guardem només per a nosaltres tot el que hem rebut; sapiguem compartir-ho amb els germans que pateixen, perquè siguin sostinguts per la força de la misericòrdia del Pare. (21)

-És el temps de la misericòrdia per a tots i cadascun, perquè ningú pensi que està fora de la proximitat de Déu i de la potència de la seva tendresa. És el temps de la misericòrdia, perquè els dèbils i indefensos, els qui estan lluny i sols sentin la presència de germans i germanes que els sostenen en les seves necessitats. És el temps de la misericòrdia, perquè els pobres sentin la mirada de respecte i atenció d'aquells que, vençant la indiferència, han descobert el que és fonamental a la vida. És el temps de la misericòrdia, perquè cada pecador no deixi de demanar perdó i de sentir la mà del Pare que acull i abraça sempre. (21)

Roma, 20 novembre de 2016